

Elia – nummer tre

La det være kjent

Jeff Pippenger

2023-09-29

Og det skjedde ved tiden for frembæringen av kveldsofferet at profeten Elia trådte frem og sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, la det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting etter ditt ord. 1 Kong 18:36.

Vi har identifisert kjennetegnene ved Elia som et symbol. Ett av disse kjennetegnene er at Elias, døperen Johannes' og William Millers tjeneste og budskap var redskaper til dom. Deres budskap ble brukt av Herren til å prøve deres respektive historiske perioder. Jesus sa at dersom Han ikke var kommet, ville de kverulerende jødene ikke ha hatt synd.

Dersom jeg ikke var kommet og hadde talt til dem, da hadde de ikke hatt synd; men nå har de ikke noe skjul for sin synd. Johannes 15:22.

Esekiel identifiserer det samme prinsippet for de kverulerende jødene i sin samtid.

For de er frekke barn og harde av hjertet. Jeg sender deg til dem; og du skal si til dem: Så sier Herren Gud. Og enten de vil høre, eller om de vil la være, (for de er et gjenstridig hus,) skal de likevel kjenne at det har vært en profet iblant dem. Esekiel 2:4, 5.

Symbolikken knyttet til Elia omfatter hans rolle som et redskap for dom.

«De som er engasjert i å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme plan som fader Miller fulgte. I den lille boken med tittelen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology gir fader Miller følgende enkle, men innsiktsfulle og viktige regler for bibelstudium og fortolkning:»

«1. Hvert ord må ha sin rette betydning i forhold til emnet som fremstilles i Bibelen; 2. Hele Skriften er nødvendig, og kan forstås ved flittig anvendelse og studium; 3. Intet som er åpenbart i Skriften, kan eller vil bli skjult for dem som ber i tro, uten å tvile; 4. For å forstå læren må man samle alle skriftstedene om det emnet man ønsker å kjenne, og så la hvert ord få sin rette innflytelse; og dersom du kan utforme din teori uten en motsigelse, kan du ikke være i villfarelse; 5. Skriften må være sin egen utlegger, siden den er sin egen regel. Hvis jeg er avhengig av at en lærer skal utlegge den for meg, og han skulle gjette på dens mening, eller ønske at den skulle være slik på grunn av sin sekteriske trosbekjennelse, eller for å bli ansett som vis, da er hans gjetning, ønske, trosbekjennelse eller visdom min regel, og ikke Bibelen.»

«Ovenstående er en del av disse reglene; og i vårt studium av Bibelen vil vi alle gjøre vel i å gi akt på de prinsippene som er fremsatt.

«Ekte tro er grunnlagt på Skriftene; men Satan bruker så mange knep for å forvrengte Skriftene og føre inn villfarelse, at det trengs stor varsomhet dersom en vil vite hva de virkelige lærer. Det er en av denne tids store villfarelser å dvele mye ved følelser og å gjøre krav på oppriktighet,

mens en overser Guds ords klare utsagn fordi dette ord ikke stemmer overens med følelsen. Mange har ikke noe annet grunnlag for sin tro enn følelser. Deres religion består i opphisselse; når den opphører, er deres tro borte. Følelse kan være agner, men Guds ord er hveten. Og «hva», sier profeten, «har agnene med hveten å gjøre?»»

«Ingen vil bli fordømt for ikke å ha gitt akt på lys og kunnskap som de aldri hadde, og som de ikke kunne oppnå. Men mange nekter å adlyde sannheten som blir framlagt for dem av Kristi ambassadører, fordi de ønsker å rette seg etter verdens målestokk; og sannheten som har nådd deres forstand, lyset som har skint inn i sjelen, vil fordømme dem i dommen. I disse siste dager har vi det oppsamlede lys som har skint gjennom alle tidsaldre, og vi skal holdes tilsvarende ansvarlige. Hellighetens sti ligger ikke på samme nivå som verden; den er en opphøyd vei. Hvis vi vandrer på denne veien, hvis vi løper på veien for Herrens bud, skal vi finne at 'de rettfærdiges sti er som det skinnende lys, som skinner klarere og klarere inntil høylys dag.'»
Review and Herald, 25. november 1884.

Vi blir ikke «dømt for ikke å gi akt på lys og kunnskap som» vi «aldri hadde, og» vi «ikke kunne oppnå». Det viktige ved denne uttalelsen er uttrykket «ikke kunne oppnå». Elia, Johannes og Miller representerer lys for sine respektive generasjoner som kunne oppnås. Tilstedeværelsen av deres budskap fjernet kappen av det som i juridisk språk i De forente stater kalles «plausible deniability». Elias-budskapet i enhver generasjon hvor det kommer til syne, fjerner enhver «plausible deniability» og holder således hele generasjonen ansvarlig for det lys som da blir framlagt.

«Min bror sa en gang at han ikke ville høre noe om den læren vi holder fast ved, av frykt for at han skulle bli overbevist. Han ville ikke komme til møtene eller høre på talene; men senere erklærte han at han så at han var like skyldig som om han hadde hørt dem. Gud hadde gitt ham en anledning til å kjenne sannheten, og Han ville holde ham ansvarlig for denne anledningen. Det er mange iblant oss som er forutinntatt mot de læresetningene som nå blir drøftet. De vil ikke komme for å høre, de vil ikke rolig undersøke, men de fremsetter sine innvendinger i mørket. De er fullstendig tilfredse med sin stilling. 'Du sier: Jeg er rik, har fått overflod og har ikke bruk for noe; og du vet ikke at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være kledd, så din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart; og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg' (Åpenbaringen 3:17–19).»

«Dette skriftstedet gjelder dem som lever innenfor lyden av budskapet, men som ikke vil komme for å høre det. Hvordan vet dere annet enn at Herren gir nye beviser på sin sannhet og setter den inn i en ny sammenheng, for at Herrens vei kan bli beredt? Hvilke planer har dere lagt for at nytt lys kan bli innpodet gjennom rekkene av Guds folk? Hvilket bevis har dere for at Gud ikke har sendt lys til sine barn? All selvgodhet, egenkjærlighet og meningsstolthet må legges bort. Vi må komme til Jesu føtter og lære av Ham, han som er saktmodig og ydmyk av hjertet. Jesus underviste ikke sine disipler slik rabbinerne underviste sine. Mange av jødene kom og hørte på mens Kristus åpenbarte frelsens mysterier, men de kom ikke for å lære; de kom for å kritisere, for å gripe Ham i noen selvmotsigelse, så de kunne ha noe å bruke til å

fordomsfullt påvirke folket. De var fornøyd med sin kunnskap, men Guds barn må kjenne den sanne Hyrdes røst. Er ikke dette en tid da det ville være høyst passende å faste og be framfor Gud? Vi står i fare for splid, i fare for å ta parti i et omstridt spørsmål; og burde vi ikke søke Gud i alvor, med sjelens ydmykelse, for at vi kan få vite hva som er sannhet?» Selected Messages, bok 1, 413.

De som representerer Elias-budskapet, er redskaper for dom i en renselsesprosess som bereder veien for paktens budbærer til å rense templet. I fullbyrdelsen av verket med å rense templet blir lyset fra den nåværende sannhet åpenbart. Dersom det ikke skulle bli åpenbart, ville de som Kristus søkte og søker å rense, beholde sin laodikeiske kappe av selvbedrag. Elias symboliserer en tjeneste som framholder sannheten som et domsredskap. Derfor blir vi gjort kjent med at de som forkastet døperen Johannes' budskap, ikke kunne ha gagn av Jesu undervisning.

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen om Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede Jesu vei. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ikke gagn av Jesu undervisning.» Early Writings, 258.

I de profetiske beretningene som er et forbilde på renselsen av Guds folk, blir et budskap om nåværende sannhet avseglet, et budskap som holder denne generasjonen ansvarlig for enten å velge mørke eller lys.

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endens tid: mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal bli stor Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjult og forseglet inntil endens tid. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal gjøre ugudelighet, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de kloke skal forstå. Daniel 12:4, 9, 10.

De som representerer Elias-budskapet for sine respektive generasjoner, blir av Kristus utpekt som Hans ambassadører for å bruke dem som redskaper til dom. Dette var det Elias gav til kjenne da han sa: «la det i dag bli kjent at du er Gud i Israel, og at jeg er din tjener, og at jeg har gjort alle disse ting etter ditt ord.»

Denne sannhet blir også framholdt av Jesus når det gjelder Johannes Døperen.

Og då dei gjekk bort, tok Jesus til å tala til folkemengdene om Johannes: Kva gjekk de ut i øydemarka for å sjå? Eit røyr som svaier for vinden? Men kva gjekk de elles ut for å sjå? Ein mann kledd i mjuke klede? Sjå, dei som ber mjuke klede, er i kongshusa. Men kva gjekk de ut for å sjå? Ein profet? Ja, eg seier dykk: endå meir enn ein profet. For dette er han som det er skrive om: Sjå, eg sender min bodberar framfor di åsyn, han som skal rydda din veg føre deg. Matteus 11:7–10.

Johannes var mer enn en profet; han var et redskap for dom, og hans tjeneste ble gjort kjent for hans slekt, for de hadde gått ut i ødemarken for å se ham, like sikkert som hele Israel kom til Karmel på Akabs befaling. William Miller forstod den kunnskapsøkningen som ble avseglet i 1798. Han representerte dem som fór hit og dit i Guds Ord etter hvert som kunnskapen økte. Hans budskap var basert på profetisk tid, og i 1840 ble hans budskap og tjeneste stilt fram for hans slekt

på en slik måte at hele den protestantiske verden fulgte med for å se om hans metode holdt mål. Da det ble bekreftet, ble hans budskap båret ut over hele verden.

«I året 1840 vakte enda en bemerkelsesverdig oppfyllelse av profetien utbredt interesse. To år tidligere hadde Josiah Litch, en av de ledende forkynnerne av det annet advent, offentliggjort en utleggelse av Åpenbaringen 9, der han forutsa det osmanske rikets fall. Ifølge hans beregninger skulle denne makten bli styrtet ... den 11. august 1840, da den osmanske makt i Konstantinopel kan ventes å bli brutt. Og dette, tror jeg, vil vise seg å være tilfellet.»

«På nettopp den tid som var angitt, godtok Tyrkia gjennom sine ambassadører beskyttelsen fra Europas allierte makter, og stilte seg således under de kristne nasjoners kontroll. Hendelsen oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk fortolkning som Miller og hans medarbeidere hadde antatt, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig fremdrift. Menn med lærdom og anseelse sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i utgivelsen av hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 utbredte arbeidet seg raskt.» The Great Controversy, 334, 335.

Fra «1840 til 1844» fremstiller historien om «de sju tordener» i Åpenbaringen kapittel ti. I den historien ble en renselsesprosess, som var framstilt i Malaki kapittel tre og i Kristi to tempelrenselse, innledet. Renselsesprosessen var en gradvis prøvende prosess, basert på Millers forståelse av dag-for-år-prinsippet. De som representerer Elias-budskapet, bereder veien for paktens budbærer til plutselig å komme til sitt tempel, og de er symbolet på et redskap til dom som blir benyttet av paktens budbærer til å feie ut dem som velger mørket framfor lyset.

Jeg døper dere sannelig med vann til omvendelse; men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære hans sko. Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild. Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle hveten sin i låven; men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild. Matteus 3:11, 12.

På Kristi tid, slik den fremstilles i Johannes 6,66, mistet han flere disipler enn på noe annet tidspunkt. I Slektenes håp, der dette avsnittet i Johannes behandles, var det den metodologien for profetisk anvendelse som var selve grunnen til at disiplene forlot ham. De kunne ikke forstå at det bokstavelige representerte det åndelige, og ifølge apostelen Paulus kommer det bokstavelige før det åndelige.

Og slik står det skrevet: Det første mennesket, Adam, ble til en levende sjel; den siste Adam ble til en levendegjørende ånd. Men det åndelige var ikke det første, men det naturlige; deretter det åndelige. 1 Korinterbrev 15:45, 46.

Uvillige og derfor ute av stand nektet jødene å forstå Kristus da han tilkjennega at han var himmelens brød som måtte etes. Skikker og tradisjoner overstyrte den fremgangsmåten som ble anvendt av Kristus selv. Om denne historien skrev Søster White:

«Ved den offentlige irettesettelsen av deres vantro ble disse disiplene enda mer fremmedgjort overfor Jesus. De ble dypt mishaget, og i ønsket om å søre Frelseren og tilfredsstille fariseernes ondskap vendte de Ham ryggen og forlot Ham med forakt. De hadde truffet sitt valg; de hadde tatt formen uten ånden, skallet uten kjernen. Deres beslutning ble aldri senere omgjort; for de

vandret ikke mer sammen med Jesus. »

«‘Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle sin hvete i låven.’ Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdslig sinnede til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler prøves i dag slik disse disiplene ble prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sannheten blir lagt hjertet nær, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, idet de mumlet: ‘Dette er et hardt ord; hvem kan høre det?’» Slektenes håp, 392.

Det er Malakis paktens budbærer som renser Levis sønner med ild. Han renser sin treskeplass grundig og skiller hveten fra agnene. Dette arbeidet utfører han med en kasteskuffe. Det er kasteskuffen som tilveiebringer adskillelsen, og kasteskuffen er budskapet om sannhet for den nærværende tid i hver respektive historie hvor han renser Levis sønner. Kasteskuffen er Elias-budskapet og budbærerne, som representerer et redskap til dom.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede veien for mitt åsyn; og Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens engel, som dere har deres lyst i. Se, han kommer, sier Herren, hærskaenes Gud. Men hvem kan utholde den dag da han kommer, og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Og han skal sitte som en som smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram offer for Herren i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3:1–4.

Han som kommer etter døperen Johannes, er Han som renser sin treskeplass med kasteskovl, og er lik en smelters ild. Renselsesprosessen fullbyrdes ved paktens budbærer, og identifiserer derfor en historie hvor Herren trer inn i pakt med et nytt utvalgt paktsfolk. Da det gamle Israel ble utfridd fra Egypts slaveri, var et tema i denne hellige historien spørsmålet om den «førstefødte». Enten det gjaldt døden til Egypts førstefødte, eller Guds identifikasjon av Israel som sin førstefødte.

Og du skal si til Farao: Så sier Herren: Israel er min sønn, min førstefødte. Og jeg sier til deg: La min sønn fare, så han kan tjene meg. Men dersom du nekter å la ham fare, se, da vil jeg slå din sønn i hjel, din førstefødte. 2 Mosebok 4,22.23.

Da Gud inngikk pakt med Israel ved utfrielsen fra Egypt, var den guddommelige planen at hver førstefødt sønn i hver av stammene skulle vies til prestetjenesten. Men ved gullkalv-opprøret var det bare Levi stamme som stilte seg på Moses' side i opprøret. På grunn av deres troskap opphevet Gud sin plan om at hver førstefødte fra hver stamme skulle vies til prestedømmet, og han gikk forbi de andre stammene og gav Levi stamme den eksklusive retten til prestedømmet. Når paktens budbærer renser Levis sønner, fremstiller dette en historie hvor et tidligere paktsfolk blir satt til side for et nytt paktsfolk. Slik var det med døperen Johannes, millerittene og slik vil det være med de hundre og førtifire tusen. Fra 1840 til 1844 ble en renselsesprosess innledet ved

prøvespørsmålet knyttet til det profetiske budskapet som var blitt gitt til William Miller. Den førte til at Herren plutselig kom til sitt tempel den 22. oktober 1844, men renselsesprosessen tok ikke slutt før i 1863.

«Både profetien i Daniel 8:14: 'Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener er gått; så skal helligdommen renses,' og den første engels budskap: 'Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet,' pekte på Kristi tjeneste i det aller helligste, på den undersøkende dom, og ikke på Kristi komme til sitt folks forløsning og de ugudeliges ødeleggelse. Feilen hadde ikke ligget i beregningen av de profetiske tidsperiodene, men i den hendelsen som skulle finne sted ved slutten av de 2300 dagene. Gjennom denne feilen hadde de troende lidd skuffelse, men alt det som var forutsagt i profetien, og alt det som de hadde noen bibelsk hjemmel for å vente, var blitt oppfylt. Nettopp på den tiden da de sørget over at deres håp hadde slått feil, hadde den hendelsen funnet sted som var forutsagt i budskapet, og som måtte oppfylles før Herren kunne komme for å lønne sine tjenere.»

«Kristus var kommet, ikke til jorden, slik de forventet, men, slik det var forutskygget i forbilledet, til det aller helligste i Guds tempel i himmelen. Han fremstilles av profeten Daniel som kommende på denne tid til Den gamle av dager: «Jeg så i nattsyner, og se, en som lignet en menneskesønn, kom med himmelens skyer, og kom» — ikke til jorden, men — «til Den gamle av dager, og de førte ham fram for Ham.» Daniel 7:13. »

«Dette komme er også forutsagt av profeten Malaki: 'Herren, som dere søker, skal plutselig komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i; se, han skal komme, sier hærskares Herre.' Malaki 3:1. Herrens komme til sitt tempel var plutselig, uventet, for hans folk. De ventet ikke å finne ham der. De forventet at han skulle komme til jorden, 'i luende ild og ta hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot evangeliet.' 2 Tessaloniker 1:8.»

«Men folket var ennå ikke rede til å møte sin Herre. Det gjensto fremdeles et forberedelsesverk som måtte fullføres for dem. Lys skulle gis, som ledet deres sinn til Guds tempel i himmelen; og idet de i tro fulgte sin Yppersteprest i Hans tjeneste der, ville nye plikter bli åpenbart. Enda et budskap med advarsel og undervisning skulle gis til menigheten. »

«Profeten sier: 'Men hvem kan utholde den dag da Han kommer? og hvem kan bli stående når Han åpenbarer seg? For Han er lik en smelters ild og lik vaskeres lut. Han skal sitte som en som smelter og renser sølv; Han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram offer for Herren i rettferdighet.' Malaki 3:2, 3. De som lever på jorden når Kristi mellomgjerning opphører i helligdommen der oppe, skal stå for en hellig Guds åsyn uten en mellommann. Deres klær må være plettfriske, deres karakterer må være rensset fra synd ved bestenkningens blod. Ved Guds nåde og ved sin egen ihuga innsats må de være seierherrer i kampen mot det onde. Mens den undersøkende dom pågår i himmelen, mens de angrende troendes synder blir fjernet fra helligdommen, skal det finne sted et særlig renselsesverk, en bortlegging av synd, blant Guds folk på jorden. Dette verket blir klarere framstilt i budskapene i Åpenbaringen 14.»

«Når dette verk er blitt fullført, vil Kristi etterfølgere være rede for hans tilsynekomst. «Da skal offergaven fra Juda og Jerusalem være Herren til behag, som i gamle dager og som i fordums år.» Malaki 3:4. Da skal den menighet som vår Herre ved sitt komme skal ta til seg, være en «herlig menighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt». Efeserne 5:27. Da skal hun skue fram «som morgenrøden, fager som månen, klar som solen og fryktinngytende som en hær med banner». Høysangen 6:10.»

«Foruten Herrens komme til sitt tempel forutsier Malaki også hans annet komme, hans komme for å fullbyrde dommen, med disse ord: ‘Og jeg vil komme nær til eder for å holde dom; og jeg vil være et hastig vitne mot trollmennene og mot horkarene og mot dem som sverger falskt, og mot dem som undertrykker dagarbeideren i hans lønn, enken og den farløse, og som krenker den fremmedes rett og ikke frykter meg, sier Herren, hærskares Gud.’ Malaki 3:5. Judas viser til den samme scene når han sier: ‘Se, Herren kommer med sine hellige titusener for å holde dom over alle og for å overbevise alle de ugudelige blant dem om alle deres ugudelige gjerninger.’ Judas 14, 15. Dette komme og Herrens komme til sitt tempel er atskilte og forskjellige begivenheter.»

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for renselsen av helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det fremstilles i Daniel 7:13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 424–426.

Fire «komster» omtales i det siste avsnittet, og de er alle den samme komsten, symbolisert på fire forskjellige måter. En av disse «komstene» er lignelsen om de ti jomfruer.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem dårlige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være sannhet for denne tid inntil tidens avslutning.» Review and Herald, 19. august 1890.

Hvis de fire «komster» «er beskrivelser av den samme hendelsen», da vil disse fire «komster», som ble oppfylt ved begynnelsen av adventismen i millerittbevegelsen, bli «oppfylt» igjen «bokstavelig i enhver detalj» i Elias-bevegelsen ved slutten av adventismen.

William Miller og millerittene var representantene for den første engels budskap, og i det samme avsnittet fra Early Writings som vi nylig siterte, hadde den første engels budskap de samme kjennetegn som Johannes døperen. Vi siterte avsnittet som sier at de som forkastet Johannes døperens budskap, ikke kunne ha gagn av Jesu lære. I det neste avsnittet sier hun: «De som forkastet det første budskapet, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle berede dem til ved tro å gå inn med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom.» Både William Miller og Johannes døperen representerer redskaper til dom.

Hadde ingen av dem stått fram, ville deres respektive generasjoner ikke bli holdt ansvarlige for å forkaste lyset. Gud brukte disse to budbærerne til å fjerne den laodikeiske syndeappen, og viste

dermed den laodikeiske nakenhet hos det tidligere utvalgte folk, ved å innføre et budskap som, enten det ble mottatt eller forkastet, ville bli brukt i dommen som et tegn på at en profet hadde vært iblant dem. Historien fra 1840 til 1844 ble forbildlig framstilt ved ilden som kom ned over Elias' offer på Karmel-fjellet. Den sanne profet var blitt skilt ut fra de falske profetene.

Vi er nå kommet til det punkt hvor vi bør skissere renselsesprosessen som fortsatte etter 22. oktober 1844. Søster White uttalte at etter 22. oktober 1844 «var folket ennå ikke rede til å møte sin Herre. Det gjenstod fremdeles et forberedelsesverk som måtte fullføres for dem. Lys skulle bli gitt, som ledet deres sinn til Guds tempel i himmelen; og idet de ved tro skulle følge sin Yppersteprest i Hans tjeneste der, ville nye plikter bli åpenbart. Enda et budskap med advarsel og undervisning skulle gis til menigheten.»

Da adventismen forkastet de «sju tider» i 3. Mosebok 26, som Daniel kalte Moses' «ed», mistet de evnen til å erkjenne at renselsesprosessen fortsatte utover deres opprinnelige arbeid med å forstå de sannheter som var knyttet til dommens begynnelse.

Vi vil behandle den fortsatte renselsesprosessen i den neste artikkelen, og begynne å sammenstille hornet for sann protestantisme, som millerittisk adventisme mottok i 1840-årene, med hornet for republikanisme.